

og de i Forbindelse med samme staaende Købstæder efter Folketal." Det er en ny Bestemmelse, der afløser den nugældende Ret, som findes i Blafat af 28de December 1827, der bestemmer, at naar intet Sted kan findes, hvor en Person der bliver trængende til offentlig Understøttelse, enten ved treaarigt Ophold eller ved sin Fødsel eller i Medhold af Bestemmelserne i Blafat 14de December 1810, §§ 10—13 har erhvervet Forsørgelsesret, skal han forsværes paa det Sted i Riget, hvor han i de sidste 3 Aar længst, dog i det mindste i 1 Aar har opholdt sig. I saa Tilfælde skal vedkommende Kommune betragtes som Forsørgelseskommune og tage ham fuldt til Forsørgelse. — § 2 i samme Blafat gaar ud paa, at naar intet saadant Opholdssted kan findes, endogaa et Aars Ophold ikke kan konstateres, bliver vedkommende at forsværes der, hvor han befindes trængende, og saa skal Forsørgelsesudgiften udredes enten af Amts-repartitionsfondens eller ved Ligning paa Stiftets Købstæder. § 27 giver en bethdelig Udvidelse, idet det efter § 27 ikke blot bliver de Tilfælde, hvor vedkommende ikke har haft 3 Aars eller mindst 1 Aars Ophold i en Kommune, hvor han bliver at betragte som hjemløs trængende — ikke at tale om, naar han er ganske hjemløs — men i alle Tilfælde, hvor han ikke har vunden Forsørgelsesret efter dette Lovforslags Bestemmelser, bliver han at betragte som hjemløs trængende og bliver at forsværes af Amtet og vedkommende Byer i Forening i Forhold til Folketallet. Det er en meget vigtig Bestemmelse, og her er ikke Tale om, at Opholdskommunen skal bære $\frac{1}{4}$ og have $\frac{3}{4}$ refunderet, men det er hele Forsørgelsen, der gaar over paa den nye Kommunekreds; vi kende det jo nu i ganske enkelte Tilfælde, i. Eks., tror jeg nok, med Hensyn til de hjemløse syge, der indbringes ad Søvejen, og i enkelte andre Tilfælde. Denne nye Bestemmelse nævner jeg straks her for at gøre opmærksom paa, at disse Tilfælde, som ingenlunde ville blive sjældne, navnlig efter den Udvidelse, Paragraffen har faaet, let vilde falde Købstæderne til Byrde ellers, medens de nu blive at fordele mellem Købstadskommunerne og Landdistrikterne i vedkommende Amt, og det vil for Købstæderne være en ikke ringe Begunstigelse med Hensyn til disse Udgifters Udrebbelse mod, hvad der nu er gældende Ret. — Der findes ogsaa en anden Bestemmelse, som det maasse er rigtigt at jeg nævner her, fordi det samme gælder med Hensyn til den. Det er Bestemmelserne i § 62, hvorefter Udgifterne til Kur og Pleje til Personer, der lide af veneriske Sygdomme, ligeledes blive

at afholde ved Ligning paa Købstæderne og de dertil hørende Landdistrikter i samme Amt. Den vil ogsaa give en Forshoning af Udgifterne til Gunst for Købstæderne. Jeg skal senere angive Udgiften i dette Forhold. Udgifterne efter § 27 er det umuligt at opgave, da det er et nyt Forhold, hvor der først skal vindes Erfaring. At det vil blive ikke ubetydelige Udgifter herefter, er ganske utvivlsomt.

Med Hensyn til Kapitel III. om Forsørgelsesmaaden skal jeg gøre opmærksom paa, at man nu endelig ved denne Lov forbyder at lade de fattige forsværes ved, at de gaa paa Dmgang eller ved, at de sættes til Dicitation til Kommunens Beboere. At lade dem gaa paa Dmgang har vist været affasset de allerfleste Steder i en Række af Aar, men Dicitationen er ikke saa ganske ukendt, om end under noget dækkede Former, i den seneste Tid. Dette bliver efter Lovforslaget, naar det bliver ophøjet til Lov, forbudt, hvilket formentlig er i sin Orden. — Det vil i det hele ikke være undgaet ærede Medlemmers Opmærksomhed, at dette Lovforslag har en Række humane Bestemmelser, som vi synes i vor nuværende Fattiglovgivning. Der er i samme Kapitel, § 29, indkommet en ny Bestemmelse om, at Fattigbestyrelsen kan øve et vist Tilsyn med dem, der nyde Fattigunderstøttelse, gennem nogle dertil stiftede villige Mænd og Kvinder, en Bestemmelse, jeg ikke har haft noget at indvende imod. Ellers tror jeg ikke, der er nogen Grund for mig til at dvæle ved Bestemmelserne i dette Kapitel, som i det hele ville være bekendte og ikke afvige meget fra den nugældende Ret.

At Kapitel IV., der handler om Fattigvæsenets Myndighed og om Fattigunderstøttelsens Virkning paa den trængendes retlige Stilling m. m., skal jeg først henlede Opmærksomheden paa § 35, der lyder saaledes: „Naar en Person, der tidligere har modtaget Fattighjælp, ikke i de sidste forløbne 5 Regnskabsaar har modtaget saadan Hjælp til sig selv eller til dem, hvis Forsørgelse helt eller delvis paahviler ham, skal Kommunalbestyrelsen paa hans derom fremsatte Begæring være pligtig til at eftergive ham den Understøttelse, han i sin Tid har modtaget, saafremt han ikke ved Dom er funden skyldig i en i den offentlige Mening værende Handling, for hvilken han ikke har erholdt Uresoprejsning, eller er under Tiltale for en saadan Handling, og det derhos ikke af Fattigbestyrelsen paa hans Opholdssted stannes, at han har Evne til at tilbagebetale Understøttelsen uden selv at komme til at mangle det fornødne til eget Underhold